

Kësulkuqja

Na ishte njëherë një vajzushë e vogël dhe e ëmbël, të cilën e donte secili që e shihte, por më së shumti e donte gjyshja e saj, e cila nuk e dinte se çka do të duhej t'i dhuronte fëmijës. Njëherë i dhuroi asaj një kësulë të kuqe dhe pasi i rrinte aq mirë dhe nuk donte të mbante diç tjetër, e quajtën Kësulkuqe. Një ditë nëna e saj i tha: "Kësulkuqe, këtu ke një copë ëmbëlsirë dhe një shishe verë; merri dhe dërgoja gjyshes; ajo është e sëmure dhe e dobët dhe këto gjëra do ta freskojnë. Zgjohu para se të bëhet vapë dhe ec ngadalë e me kujdes dhe mos dil nga rruga, përndryshe do ta theshë shishen dhe s'do të mbesë më asgjë për gjyshen. Dhe kur të hysh në dhomën e saj, mos harro t'i thaush mirëmëngjesi dhe mos u huto duke shikuar së pari nëpër qoshe."

"Unë dëshiroj ta bëjë çdo gjë si duhet", - i tha Kësulkuqja nënës dhe ia dha dorën më pastaj. Por gjyshja jetonte matanë pyllit, gjysmë ore larg nga fshati. Kësulkuqja porsa hyri në pyll e takoi ujkun. Por, Kësulkuqja, nuk e dinte se çfarë shtaze e keqe ishte ai dhe nuk frikësohej nga ai. "Mirëdita, Kësulkuqe", - i tha ai. "Shumë faleminderit, ujk" - "Për ku, kaq herët, Kësulkuqe?" - "Tek gjyshja." - "Çka je duke mbajtur nën përparëse?" - "Ëmbëlsirë dhe verë": dje e kemi gatuar. Duhet t'i bëjë mirë gjyshes së ligështuar dhe ta forcojë." - "Kësulkuqe, ku banon gjyshja jote?" - "edhe nja një çerek ore më tej në pyll, në mesin e tre lisave të mëdhenj, gjendet shtëpia e saj. Poshtë është rrethoja me drunj arrash. Tash duhet ta dish", - tha Kësulkuqja. Ujku mendoi me vete: "Vajzusha e vogël dhe e ëmbël është një kafshatë e mirë. Do të jetë edhe më e shijshme se plaka: duhet t'ia fillosh me dinakëri, që të mund t'i zinte të dyjat. Ujku shkoi edhe pak pas Kësulkuqes dhe i tha asaj: "Kësulkuqe, shikoj lulet e bukura përreth, pse nuk shikon pak këtu? Mua ma merr mendja se t'i nuk je duke dëgjuar fare se sa bukur po këndojnë zogjtë. Ti je duke ecur sikur të shkoje në shkollë edhe pse përjashta në pyll është kaq bukur."

Kësulkuqja e hodhi vështrimin dhe kur pa se si rrezet e diellit vallëzonin herë andej e herë këndeje nëpër drunj dhe sa lule të bukura kishte kudo, mendoi: nëse i dërgoj gjyshes një tufë lule të freskëta, ajo do të gëzohet; është ende herët dhe do të mund të mbërrijë me kohë. E lakoi rrugën dhe u fut në pyll dhe kërkonte lule. Dhe kur e këpuste një thoshte me vete se më tej duhet të ketë lule edhe më të bukura dhe futej gjithnjë e më thellë në pyll. Por ujku eci drejt e në shtëpinë e gjyshes dhe trokiti në derë: "Kush është përjashta?" - "Kësulkuqja, të sjell ëmbëlsirë dhe verë. Hapel" - "Vetëm shtype dorezën", - thirri gjyshja, - "jam shumë ligësht dhe nuk mund të ngritem.". Ujku shtypi dorezën, dera u hap dhe ai shkoi pa thënë asnjë fjalë drejt e tek shtrati i gjyshes dhe e përbiu atë. Pastaj i veshi robat e saj, e vendosi mbulesën e saj të kokës dhe i vendosi perdet.

Kësulkuqja ishte e habitur pas luleve dhe pasi mblodhi aq shumë, aq sa nuk mund të mbante më shumë, i ra ndërmend gjysja dhe u nis rrugës për tek ajo. U çudit kur e gjeti derën e hapur dhe, kur hyri në dhomë, ju duk çdo gjë më e çuditshme se ç'kishte menduar: "Hej, zoti im, sa frikë po më vjen sot edhe pse vijë me dëshirë tek gjyshja." Ajo tha: "Mirëmëngjesi", por nuk mori përgjigje. Më pastaj shkoi tek dritarja dhe i hoqi perdet: gjyshja ishte e shtrirë dhe mbulesën e saj të kokës e kishte futur thell në fytyrë dhe dukej aq çuditshëm. "hej, gjyshe, pse ke vesh kaq të mëdhenj?!" - "Që të mund të dëgjoj ty më mirë." - "hej, gjyshe, pse ke sy kaq të mëdhenj?!" - "Që të mund të të shoh ty më mirë!" - "Hej, gjyshe, pse ke duar kaq të mëdha?!" - "Që të mund të të kap më mirë" - "Por, gjyshe, pse ke gojë tmerrësisht kaq të madhe?" - "Që të mund të të ha më mirë.". Pëorsa e tha këtë fjali, ujku u ngrit nga shtrati dhe e gllabëroi Kësulkuqen e gjorë.

Ujku, porsa i përmbushi kënaqësitë e tij, u shtri sërish në shtrat, fjeti dhe filloi të ngërhasë shumë. Derisa gjuetari po kalonte pranë shtëpisë dhe e dëgjoji ngërhamën, mendoi se derisa plaka ngërrhat kaq shumë duhet t'i mungojë diç. Ai hyri në dhomë dhe kur erdhi para shtratit pa se aty ishte shtrirë ujku. "Të gjeta këtu, gjnahqar i moqëm", - tha ai - "të kam kërkuar gjatë." Kur deshi ta marrë dyfekun e tij, i ra ndërmend se ujku ka mundur ta ha gjyshen dhe se ajo mund të shpëtohet ende. : mos gjuaj, por merr një palë gërshër dhe filloi tia prejë barkun ujkun që flente. . Pors i bëri disa prerje, pa kësulkuqen të dukej dhe më pas vajza kërcëu dhe thirri: "Oh, sa isha e shqetësuar, sa errët ishte në barkun e ujkut!". Pastaj doli e gjallë edhe gjyshja, e cila mezi merre frymë. Kësulkuqja mori shpejt gurë të rëndë dhe ia mbushi barkun ujkut me ta dhe kur ai u zgjua dhe deshi të ikte nuk mundi; gurët ishin shumë të rëndë aq sa ai u rrëzua menjëherë dhe ra i ngordhur.

Atëherë ishin të tre të kënaqur: gjuetari ia hoqi gëzofin ujkut dhe e dërgoi në shtëpi, gjyshja ngrëni ëmbëlsirën dhe piu verën, të cilën ia kishte sjellur Kësulkuqja dhe u shërua sërish. Kësulkuqja mendoi: Nuk guxon më ta lëshosh rrugën në pikë të ditës dhe të futesh në pyll, nëse këtë ta ka ndaluar nëna.

Flitet se njëherë, kur Kësulkuqja po i dërgonte ëmbëlsira gjyshes, i kishte folur një ujk tjetër dhe donte ta nxirrte nga rruga. Por Kësulkuqja diti të mbrohej dhe shkoi tek gjyshja dhe i tregoi asaj se e kishte takuar një ujk, i cili i kishte thënë mirë dita, por i cili shikonte shumë keq" Po të mos kisha qenë në rrugë të hapur, do të më kishte ngrënë." - "Eja" – i tha gjyshja- " do ta mbyllim derën, që të mos mund të hyjë brenda." Pak më pasataj trokiti ujku dhe tha: "Hape, unë jam Kësulkuqja, unë të sjell biskota." Por ato heshtën dhe nuk e hapën derën: kokëthinjuri u sill disa herë rreth shtëpisë, kërcëu në kulm të shtëpisë dhe donte ta priste Kësulkuqen kur të shkonte natën në shtëpi, ta ndjekte pas dhe ta hante në erësirë. Por gjyshje e kishte vërejtur se ç'kishte ai ndërmend. Para derës ishte një koritë e madhe guri. Ajo i tha vajzës: "merre kovën, Kësulkuqe dhe vendose ujin, ku kam zier, dhe qite në koritë." Kësulkuqja qiti ujë derisa korita u mbush plot. Era e ujit të suxhukut mbërriu deri te hundët e ujkut, ai nuhaste dhe shikonte reth e përqark, aq sa u bë shumë kureshtar dhe nuk mundi më të durojë dhe filloi të lëshohet teposhtë nga kulmi dhe ra drejt e në koritë, ku u mbyt. Kësulkuqja u kthye e gëzuar në shtëpi dhe nuk i ndodhi asgjë e keqe.